Ч. 141. Неділя 24 червня (7 липня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

Передвчерашнє вечірне засіданє розпочало ся о годині 9·15 вечером. На порядку дневнім стояла справа о рентових посілостях. Перший забрав голос пос. др. Олесницкий і в довшій бесіді остро критикував ціле предложенє. В гарній промові полємізував з п. Олесницким пос. Мілєвский, доказуючи, що предложенє принесе великі користи для сільского населеня. Пос. Мілян промавляв за законом з деякими поправками, поставленими дром Бернадзіковским. П. Стояловский заявив ся за внесенями комісиї, підпирав закон, признаючи, що можна було дістати ліпший, але на разї треба брати що дають. — По замкненю дискусиї вибрано бесідником „за“ пос. Крамарчика, а „против“ позволено на внесенє пос. Новаковского промавляти пос. Вахнянинови і Новаковскому. — Пос. Вахнянин домагав ся, аби рентова комісия увзглядни.ла обі народности. — З острим протестом против того закона зі становища селян виступив пос. Новаковский, почім п. Маршалок замкнув засіданє о год. 1·15 в ночи.

Вчерашнє засіданє відкрив п. Маршалок о годині $10^{1}/_{4}$ перед полуднем. По відчитаню внесених петиций і інтерпеляций приступлено до порядку дневного. По причинї хвилевої неприсутности пос. Среднявского, відложено перше читанє его внесеня в справі улекшень при уділюваню кредиту гіпотечного. Виділови повітовому у Величцї уділено концесию до побираня оплат митничих від перевозу через ріку Вислу межи Пєкарами а Тинцем, а виділови повітовому в Мисленицях концесию до побираня оплат митничих від двох мостів на ріцї Скаві і потоцї Кистрянцї. — З черги прийшла справа рентових посілостий і п. Маршалок уділив голосу справоздавцеви комісиї пос. Пілятови. Дивує ся що пос. др. Олесницкий називає проєкт устави шкідним, коли ініцияторп як-раз мали на гадцї прийти з помочию населеню. Рентові посілости суть заложені в богато німецких провінциях і всюди добре процвитають. Проєктований закон має велике суспільне значінє, має значінє для робітників і рільників, бо перші можуть легко прийти до посїданя ґрунту, — другі зможуть побільшити і уліпшити своє господарство. — Пос. др. Олесницкий поставив внесенє, перейти над цілою справою о рентових посілостях до порядку дневного. При голосованю внесенє упало; голосували за ним лише всі рускі посли. — При специяльній дебатї, забрав слово до §. 1 п. Среднявский і жадав змін, що до речинця сплати довгу рентового; поправку відкинено, а §. 1 принято після внесеня комісиї. До §. 2 забрав голос пос. Волод. Чайковский і полємізував з вчерашними опозицийними бесідниками, підпираючи внесеня комісиї. Пос. Клємєнсевич поставив поправку о зменшенє maximum яке має становити рентову посілість, після внесеня комісиї. Пос. Урбаньский противив ся поправцї пос. Клємєнсевича і підпирав внесенє комісиї. — Пос. Вахнянин каже, що 200 морґове господарство назване в проєктї середним, не можна середним назвати, тому підпирає поправку п. Клємєнсевича. В тій справі забирав ще голос пос. др. Окуневский, і сказав, що господарство рентове не повинно мати більший обєм як 60 ha., перейти до сільскої табулї і тим самим оплачувати громадскі додатки а не мати вірильного голосу. — Референт противив ся поправкам о зменшенє maximum зі 120 на 60 ha., а пос. Бернадзіковский заявив, що на случай відкиненя тої поправки, він і его товариші, будуть голосувати в третім читаню против цїлого закона. При голосованю принято поправку пос. Клємєнсевича 49 голосами против 42. При §. 4 забрав слово пос. Пашковский і домагав ся, щоби рентова позичка мала гіпотечне першеньство, з поминенєм прав сервітутових, обтяжуючих попередно господарство. — Ухвалено: §. 4 і 5. До §. 6. поставив поправку пос. Клємєнсевич і пос. Слотвиньский, а пос. Вахнянин домагав ся, що рентову позичку можна дати господареви, котрий мусить мати австрийске горожаньство, і мешкає 5 лїт в тім судовім повітї, де хоче закупити посілість. Поправку пос. Вахнянина відкинено. При голосованю принято §. 6. після внесень комісиї. §. 7. принято без дискусиї а при §. 8. забрав голос пос. Бойко і домагав ся сплати рентової позички в піврічних а не квартальних ратах, посол Среднявский хоче, аби ті рати припадали 1 цьвітня і 1 жовтня кождого року, бо в той час селяни мають гроші. Поправки ті принято а також принято без дискусиї §. 10, 11, 12 і 13.— Дальше принято без зміни §§. 15—21. При §. 22 зажадав п. Жигм. Яворский права внешеня рекурсу до Виділу краєвого від ухвал комісиї на случай відмовленя позички або вчасного єї виповідженя. В тім самім дусї промавляв також п. Вахнянин. В голосованю приймила Палата §. 22 після внесеня комісиї відкидаючи поправку п. Яворского. Дальші §§. аж до кінця принято в першім і другім читаню з малими змінами. — З черги ухвалено закон о неподільности господарств середних розмірів. Пп. Барвіньский і Окуневский заявили

15)

НОВОМОДНІ ЖЕНЩИНИ.

(З анґлійского.)

(Дальше.)

— Того нам за мало — сказав репортер.— Ми маємо случайно половину сторони понеділкового числа вільну, котра для Вашої справи була як-раз дуже догідна.

— Колиж ми ще тепер, як я Вам то вже сказав, не можемо зробити з неї ужитку.

— Таже то прецї було би у Вашім інтересі, як би Ви ту часть ґазети для себе ужили. Она коштує 300 фунтів штерлінґів та щекілька акций для копальнї.

— Що? Чейже не схочете 300 фунтів за один інсерат?

— Чому нї? Тілько прецї належить ся.

— А як Вам здає ся, чи то трохи не забогато? Прецї Ваша ґазета досить мало розходить ся, а до того ще й великі ґазети щоденні не жадають навіть й половини того.

— Так, мій пане, але Ви не можете нас порівнувати з тими. То правда, що они дуже розходять ся, але нашу ґазету: „Фінансове Поле“, читають як-раз найбільше в тих кругах, котрі для Вас найважнїйші. Лиш через нас можете стати звістні в тих кругах.

— Мимо того всего, як я вже сказав, не можу Вам дати інсерату.

— Коли так, то жаль менї, що в понеділок не будемо могли оголосити тої статиї.

— Добре, то нічого не вадить. Я вже з гори сумнївав ся, чи тота статя що поможе, заким відбудуть ся перші збори інтересованих.

— А колиж тоті збори відбудуть ся?

— В понеділок по полудни, о 3 годинї.

— Дуже добре; то тогди внаслїдок інсерату зійшлось би на Ваші збори богато людий.

— Може бути; але я, як кажу, не можу нічого наперед зробити.

— Жаль менї того дуже, пане Кенйон, що не можемо погодити ся — відозвав ся молодий мужчина знову, при чім вийняв з кишенї инший папір і подав его Джонови — бо в такім случаю казав редактор сказати Вам, що каже випечатати отсю статию замість тамтої.

Кенйон отворив папір і став читати, але лиш заголовок був ту такий самий, як на тамтім, а зміст сеї статиї був такий, що копальня лишика єсть найбільшим мантійством, якого коли хто допустив ся на анґлійскій земли.

— Чи хочете тим сказати — відозвав ся Джон, розлючений до крайности, що будете печатати тоту брехню, скоро Вам не заплачу 300 фунтів штерлїнґів?

— Не хочу з Вами перечити ся — відповів молодий мужчина, викручуючись зручно. — Але як би то Вас оскорбляло, то прецї можете нас позивати.

— Отже Ви хочете таки дїйстно випечатати ту статию, скоро Вам не заплачу тих 300 фунтів?

— Так, хочемо.

Кенйон пустив ся до дверий, отворив їх на розтїж, і сказав:

— Прошу Вас вийти в сій хвили із сеї комнати. А коли ще раз тут покажете ся, то памятайте собі, що кажу Вас зараз арештувати!

— Алеж мій пане — відозвав ся репортер зовсім спокійно, виходячи поволи з комнати — таже то прецї лиш справа підприємства; коли не можемо погодити ся, то добре, то і так не зле, бо прецї наша ґазета, котра так мало розходить ся, не може Вам чей пошкодити. Але як би Ви до недїлї вечера надумали ся инакше, то вишлїть лиш депешу до нас, а ми все залагодимо після Вашого бажаня. Поручаю ся, пане Кенйон.

Той не відповів нічого. Дивив ся ще за репортером, аж він щез поза рогом улицї. Відтак пішов Кенйон знову до своєї роботи.

Коли в понеділок рано їхав до міста, впав єму в очи великий плякат, на котрім величезними буквами був виписаний заголовок: „Фінансове Поле“ а під тим: „Мантійство з копальнею лишика“. Кенйон страшно перепудив ся, і купив собі одно число оголошеної в той спосіб ґазети. Там була чорне на білім клеветна статия, і видавала ся тепер Кенйонови далеко гіршою, як перед тим на відбитцї.

іменем руских послів, що в нараді над тим законом не будуть брати участи, бо після їх пересьвідченя, закон той вийде на шкоду руского населеня. На тім закрив п. Маршалок засіданє і назначив одногодинну перерву, по котрій о год. 4 по полудни розпочало ся слідуюче засіданє. На пополудневім засіданю принято до відомости кілька справоздань Виділу краєвого. Інтерпеляций і внесень не було. П. Маршалок закрив засіданє перед 9 годиною вечер і назначив слідуюче на нині рано.

Новинки.

Львів дня 6 го липня 1901.

— **Краєва Дирекция скарбу** визначає до подаваня заяв до загального податку заробкового на період роскладовий 1902/903 речинець від 10. липня до 20 серпня 1901. До оплати загального податку заробкового, а в наслідок того до подаваня згаданих заяв обовязані всї, котрі в королївствах і краях заступлених в Радї державній виконують якесь підприємство або якесь занятє, на зиск обчисленє. О розпочатю кождого нового підприємства або занятя належить донести компетентній власти податковій перед або найпізнїйше в дню розпочатя, або подати в тім самім речинци приписану заяву до загального податку заробкового, котра заступить в сїм разї донесенє. До відбираня заяв покликані суть в містах Львові і Кракові ц. к. Адмінїстрация податків, а в инших місцевостях ц. к. Староства. Власти ті можуть однакож делєґовати до відбираня заяв уряди податкові, які знаходять ся в їх окрузї. Податники, котрі хотять подати заяву устно, мають в власнім інтересї, щоби уникнути пізнїйшого натовпу і страти часу, зробити се як найскорше.

— **Читальня „Просьвіти" в Балинцях** устроює вечерницї зі співами і деклямациями в память 40-их роковин смерти Тараса Шевченка, в недїлю 14-го липня с. р. з отсею програмою: 1. Відчит про Шевченка. 2. Завіщанє Т. Шевченка, басове сольо в супроводї двох мішаних хорів. 3. Гушалевич-Вахнянин: „Наша жизнь", хор. 4. Шевченко; „До Основяненка", деклямация. 5. Шевченко-Воробкевич: „Думи мої", хор. 6. Шевченко-Воробкевич: „Огнї горять", хор. 7. М. Мурава: „До руских жінок" деклямация. 8. Шевченко-Роздільский: „Сонце заходить", хор. 9. Шевченко-Бачиньский: „Не сон трава", хор. 10. М. Мурава: „До хлїборобів", деклямация. 11. Григорієвич-Конко: „Де Сян пливе", хор. 12. Кониський-Лисенко „Молитва" хор. 13. Працальне слово і відсьпіванє гимну „Ще не вмерла" Початок точно о год. 5-ій по полудни.

— **Репертуар руского театру** В суботу дня 6-го липня „Чорноморцї" оперетка в 3 актах, музика М. Лисенка. — В недїлю дня 7-го „Не ходи Грицю", драма в 5 актах зі співами і танцями Александрова. В роли Хоми виступить п. К. Підвисоцкий, артист україньского театру в Київі.

— **П. Єлена Модржеєвска,** славнозвістна польска артистка драматична, гостила сими днями у Львові і виступила три рази, дня 2-го, 4-го і 5-го в штуцї Виспяньского „Варшавянка". Виступи єї викликували у публики незвичайне одушевленє, артистку просто засипували вінцями і цьвітами. В честь славної артистки відбув ся у п. Маршалка краєвого гр. Стан. Баденього равт, а в „Kol-ї лїтературно-артистичнім" бенкет. П. Модржеєвска відїхала зі Львова нині по полудни, працана на двірци визначними представителями польскої суспільности.

— **Загальні збори** „Шкільної Помочи в Бучачи" відбудуть ся дня 9-го липня с. р. о годинї 3-ій з полудня, а не 6-го липня, як було хибно оповіщено.

— **Концерт руского товариства „Тернопільский Боян"** відбуде ся дня 14-го с. м. в Золочеві. Після концерту відбудуть ся вечерницї. Подрібну програму оголосить ся пізнїйше.

— **Виділ самбірскої філії „Просьвіти"** уряджує в четвер дня 11-го липня с. р. о годинї 2-ій пополудни в сали „Народного Готелю" сходини всїх членів філії, на котрих п. Ів Рудницкий, ногар з Луки, говорити буде про викупно землї під будову зелїзниці. Справа дуже важна; проте Виділ філії просить о як найчисленнїйшу участь.

— **В Яворові** відбуде ся дня 14-го липня с. р. о годинї $8^1/_2$ в сали „Сокола" концерт, уладжений заходом місцевої „Міщаньскої Читальні". Програма: 1) Шевченко — Ю. Бачиньский: Калина — хор. 2) Шевченко: Розрита могила — деклямация. 3) Шевченко — Воробкевич: Думи мої — хор. 4) Лихий день, комедия в 1 дїї Григория Григориевича 5) Ото: На погіднім, тихім небі. Дохід призначений на будову „Народного Дому" в Яворові.

— **Іспити зрілости.** В IV. гімназиї у Львові здали: Давид Із., Гружевский Б. (з відзн.), Гірш А., Кнопф С., Крец Й., (з відзн.), Станкевич Зд., Фрайд Д., Дахе Г., Ґрутіньский Ст., Гут М., Ігель Г., Креховецкий К. (з відзн.), Лапіньский Й., Томкович Микола. Одного репробовано на рік, а 5 одержало поправку. — Іспит зрілости в IV. гімназиї у Львові в рівнорядних клясах здали: Бір Ш., Фоґль Г., Ґелертер В., Калїсман Х. (з відзн.), Кобер Л., Коперний П., Крулїкевич М., Малькей А., Палюх Й., (з відзн.), Павловский Бр., Пазїрский Л., Шмід К., Смаль В. (з відзнач.), Смажевский Е., Стрихарский Е. (з відзн.), Сьвіжавский Б., Товарницкий В., Тичиньский А., Ульмер А., Загурский А., (з відзн.), Загурский В. (з відзн.), Завадзкий М. — Двох учеників репробовано на один рік, а 5 одержало поправку. — Іспит зрілости в гімназиї Франц-Йосифа у Львові здали: Баранцевич К., Біольский В., Ґавіньский В., Гноїньский А. (з відзн.), Ганїк А., Ганкевич Лев, Гауснер Р., Грегорович З., Яворский Ю., Козловский А., гр. Лось А., Максимович К., Менциньский В., Містерка А., Млодницкий М. (з відзн.) Міллер В., Німчук П. Новотний Г., Орловский Е., Павликовский А., Рачек Ж., Райтг Л. (з відзн.), Розвадовский Ю., Сенієсон К., Строменгер П., Сьвірчиньский В., Волиньский Ст. (з відзн.), Завірский Ж. (з відзн.), гр. Тишкевич Альфред. — Іспит зрілости в V. гімназиї у Львові здали: Вандровский Ю., Хмілевский М., Холодецкий З., Ховаць С., Черский С., Ґжимальский С., Гіршлер Я., Кляфтен Ал. (з відзн.), Ковальчук Е., Кроткий Бр., Кузїньский С. (з відзн.), Лякс С., Лям Л., Лебеншайн Кі. Льоншан Р. (з відзн.) Новіцкий М., Павловский Бр., Пельцер О., Прокоцімер В., Роґальский Я., Розмарин Г., Зоммерштайн Е. (з відзн.), Шумский Е., Таубес С., Залевский П., Еренпрайс Я., Філїповский Я., Томашевский И. Репробовано на рік 2, а 6 одержало поправку.

— **На смерть.** Вчера скінчила ся розправа против Виктора Долїка і товаришів. Долїк, увязнений разом з своїми товаришами з причини підозріня о цїлий ряд крадежий, обидив ся на одного арештанта Смаржевского, котрий назвав его зрадником і як ми то свого часу доносили, убив его ножем в канцелярії директора вязниці. Крім закиду убийства і крадежи був Долїк обжалований також о богохульство, а его товариші Гринько Мастикар, Михайло Курнага, Виктор Добецкий, Елеонора Плеся і Ісаак Карль о крадїж з вломом. По переведенїй розправі затвердили судиї присяжні всї питаня, а трибунал засудив Долїка на кару смерти, а всїх инших на вязницю від 3 місяців до 6 лїт. Долїк приймив засуд дуже обуре-

---

Бідний Джон став як би приголомшений від страху; хто прочитав ту статию, мусїв подумати собі, що він, Джон Кенйон — бо він був тут виписаний повним іменем — єсть страшенним мантїєм, котрий роздобув без всякої вартости копальню за кусень хлїба з маслом, а тепер хоче єї продати на льондоньскім торзї за двіста тисячів фунтів. Але тото погане обманьство розібє ся об честноту і неустрашимість „Фінансового Поля", котрого редакция не жалувала трудів і гроша, щоби здемаскувати мантїя. Джон Кенйон читав статю раз по раз, як би хотїв вивчити ся єї на память; не зважав на велику глоту коли переходив через улицю, не чув тупоту коний і наклекуваня дорожкарских візників; ішов мов би в снї і заєдно держав ґазету в руках. Нараз опамятав ся і побачив, що вже давно минув своє бюро і вернув ся назад.

В тій хвили, коли увійшов до елеґантного льокалю „Товариства канадийскої копальні лищика", стало єму нараз якось важко на серци.

— Не знати, чи Едита Льонґвовт читала ту статию?

Глава сїмнайцята.

Коли Джон Кенйон увійшов до свого бюра, здавало ся єму, мов би книговодець дивив ся недовірчиво на него, він думав, що той невинний чоловічиско читав „Фінансове Поле"; а правдою були лиш то, що Джон був так роздразнений, що єму здавало ся, як би вже ніхто о нічім більше не говорив лиш о тій статиї. На єго питанє, чи вже хто був, сказали єму, що ще не було нікого; він пішов відтак до своєї приватної контори замкнув двері за собою і як не свій сїв собі на крісло. Сперщись ліктями на стіл, закрив він собі лице руками і так застав єго тут пів години пізнїйше Уентворт. Той поклепав єго по плечи, а коли Кенйон підняв голову, Уентворт побачив, що єго товаришеви очи пішли якось блудом.

— Ах, то ти вже читав?

— Читав.

— Як ти гадаєш, чи то не Льонґвортова в тім рука?

— Джон покивав головою. — О нї — відповів він — він не має з тим нїякого дїла.

— Звідки ж ти то знаєш так напевно?

Кенйон розповів єму тогди цїлу розмову, яку мав з репортером ґазети, а Уентворт став тимчасом ходити мовчки по комнатї і лиш від часу до часу закляв. Коли Джон скінчив розповідати, приступив Уентворт до него і сказав:

— Нема иншої ради, лиш треба чим скорше запізвати редакцию за клевету.

— А щож то поможе?

— Що поможе? Бійже ся Бога, Джоне, чей же не схочеш на таку підлу клевету мовчати. Розуміє ся що то нам поможе, ще й богато.

— Таже годї нам рівночасно і товариство основувати і процес вести, вже само основуванє товариства вимагає цїлої нашої сили!

— Алеж мій любий Джоне, хибаж ти не можеш того зрозуміти, що ніхто не буде інтересувати ся нашим товариством, доки ми не виступимо против автора тої статиї? Коли того не зробимо, то се буде доказом, що ми оба дїйстно якісь мантїї, котрих „Фінансове Поле" ще в пору здемаскувало.

— Я все гадав — сказав на то Джон задуманий, що ми капіталїзацию за високо поставили.

— Дїйстно — відозвав ся Уентворт з обуренєм — менї здає ся, що ти готов ще сказати, що той редактор має зовсїм рацию! Я тебе, Джоне, не розумію.

— Колиж бо як зачнемо провадити процес, то всї люди схотять чекати, чим той процес скінчить ся, а до тої пори скінчить ся опция і цїле товариство розвіє ся.

— То може й правда. Мимо того не знаю, що робити, щоби наше імя очистити.

Заким це Джон міг відповісти, запукав хтось до дверий і листоноша приніс єму лист.

Він отворив єго, прочитав і подав відтак мовчки свому приятелеви.

В горі на листовім папери прочитав Уентворт імя їх адвоката, котрого лист був того змісту:

„Честний пане! Ви вже без сумніву читали статию о товаристві копальнї лищика. Ми би радо хотїли знати, що Ви думаєте робити. Зі взгляду на наше добре імя мусимо Вам заявити, що ми мусїли би зречи ся обовязку заступати Вас правно, скоро би Ви не запізвали ґазету за клевету.

З поважанєм

В. Гавк.

— От видиш — засьміяв ся Джордж Уентворт гірко — коли вже Гавк боїть ся, щоби не стратити через нас своєї доброї слави, то чейже нема для нас нїчого пильнїйшого, як лиш зробити процес!

— А може би ти менї сказав — відозвав ся на то Кенйон — звідки взяти на то гроші? Таже знаєш, що гроші аж тогди розкотять ся, коли зачінеш собі з судами. А ґазета, котрій не розходить ся о тих кілька тисячів фунтів, осягне свою цїль, скоро лиш о нїй заговорять, підчас коли ми стратимо ще й доро-

ний і почав проклинати та грозити судиям, а відтак зібраній в сали публиці, при чім викрикував, аби его зараз повісили. — Нині рано хотів він собі відобрати жите і обкрутив собі шию ланцухом, котрим прикований до стіни. По довгих заходах прикликаних лікарів, удало ся навів вже удушеного привернути до житя. То вже его другий самоубийчий замах у вязници, мимо незвичайно строгого пильнованя его особи.

— **Страшний пожар.** Велике місто на Україні, Катеринослав, столицю ґубернії того имени, навістив перед кількома днями величезний огонь. Про той пожар пише „Приднепровский Край": Огонь показав ся в пристани дерева на Дніпрі в найгорячійшу пору дня, і почав від разу ширити ся в незвичайною скоростию, до чого в значній мірі причинив ся сильний вітер. В хвили, коли прибула огнева сторожа, пожар обіймав вже більшу часть великаньских складів дерева Шермерева,Ароновского, Полейти, Розенберґа, Тарнопольского і ин., утворивши одно величезне море огня на просторі 1 квадрат. версти і розширюючи ся блискавично на всі сторони. На ратунок, крім огневої сторожі збігли ся сотки мешканців, аби помагати в спиненю пожару і не допустити его до міста. Але пуста була їх робота. Полумінь, гнана вітром, ішла дальше і дальше в напрямі будинків зелізничої стациї і вкінци досягла їх. Яких 3000 зелізничих робітників кинуло ся на оборону варстатів і маґазинів, 12 машин парових довозило воду, валено цілі будинки, аби перервати огонь — всьо дармо. Пожар обіймав чим раз нові ряди маґазинів, зничив міст і перекинув ся до дільниці густо забудованої маленькими деревяними домками; замешкало найбіднійшою верствою міского населеня. О ніякім ратунку не могло бути й бесіди, тому кождий хапав що міг і ніс в безпечне місце. З кождою хвилею гук полуміни і тріскіт западаючих ся дахів глушили тревожні крики товпи, вішуючі, що огонь обіймив якусь нову дільницю міста. В часі найбільшого лютованя пожару, лучила ся пригода, котра лише завдяки притомности і пожертвованю одиниць, не перемінила ся в страшну катастрофу. До 200 погорільців, переважно зелізничих робітників, утікаючи з останками майна перед пожаром схоронило ся на тратви, що стояли при березі Дніпра. Приголомшені нещастем не замітили, що полумінь окружала їх з усіх сторін, полишаючи одинокую дорогу до утечі через филї ріки, в тім місци дуже глубокої. Огонь чим раз більше наближав ся до них, жара ставала пекольною. Богато мужчин кидало ся до води, аби трохи охолодити ся і кількох з них, попавши на рвучу струю води потонуло. Здавало ся, що для тих людий нема вже ніякого ратунку і що всі засуджені на страшну смерть, однако найшли ся два спасителї, інжинери пан Юрґевич і пан Ванкович, котрі побачивши, що діє ся, зорґанізували в одну мить поміч і на покладі державного парохода „Работнік" підплили погибаючим на ратунок. Прибули в саму пору, бо огонь доходив вже до берега і займалось вже дерево на тратвах. Загальне число людий, що погибли в полуміни, не звістне добре. На кождий спосіб число то значне. Страти доходять до 4 міліонів рублів, з чого половина припадає на зложене в пристани дерево. До 4000 робітників полишилось без занятя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Липск 6 липня. Вечірні часописи доносять: В акцийнім товаристві Trebertrocknung показав ся брак $14^1/_2$ міліона марок. Наслідком того єсть банкруство многих фірм. Член надзираючої ради того банку, Шефер, застрілив ся.

Відень 6 липня. В справі Побєдоносцева оголошує Polit. Corr. з Петербурга вість, що становище оберпрокурора синода вправді не захитане поважно, але єго вплив значно зменшив ся і що заступлене єго иншою особою конечне.

Прага 6 липня. В соймі чеськім принято предложенє о підвисшеню учительских плат, без підвисшеня додатків краєвих і без затяганя позички.

Марсилія 6 липня. Прибув тут корабель з першим відділом войска француского вертаючого з Хіни. Адмірал Беасон в товаристві кількох офіцирів удав ся на поклад корабля і повитав повернувших вояків. Вернуло їх 1271. Між ними є 120 недужих. Публика витає вояків з одушевленєм.

гий час. А наконець і суд не рішить справи, бо я чей не можу поставити сьвідків.

В сій хвили увійшов Віллєм Льонґворт до комнати, з таким самим бездушним спокійним і байдужним лицем як завсїгди, мов би для него не було в сьвіті нічого неприятного.

— Радите як виджу — були его перші слова.

— Таже радимо — відозвав ся Уентворт — і я дуже рад, що Ви прийшли. Ми не можемо погодити ся. Кенійон єсть против того, щоби позивати ту ґазету за клевету, а я за тим. Щож Ви скажете?

— Мій пане — сказав на то Льонґворт — сим разом я рішучо по стороні пана Кенйона. Позивати ґазету? Прошу Вас, їй лиш того треба!

— А когож буде ще обходити наша копальня? — спитав Уентворт.

— Як-раз тих самих людий, що обходила їх, заким ще появила ся та статия.

— Отже Ви гадаєте, що то не буде мати ніякого впливу?

— Ані сліду.

— То прочитайте собі, прошу, отсей лист Вашого власного адвоката. — При сих словах подав Уентворт єму лист Гавка, котрий Льонґворт вложивши добре свій монокль в око, перечитав уважно.

— А то добре! — сказав він сьміючись — то знаменито! — Я і не знав, що старий Гавк такий дотепний. Єго слава! Знаменито! Таже він хоче лиш вести новий процес, більше нічого. Дайте мені той лист, нехай собі пожартую з мого старого приятеля Гавка!

— Про мене, держіть собі лист — сказав Уентворт — але чей же не хочете направду, щоби ми мовчали на ту клевету.

— Та я й не хочу; але я на Вашім місци не ішов би тим людем на руку.

— А щож би Ви зробили?

— Я би так робив, щоби они мене запізвали. Правда, їх репортер був у Вас пане Кенйон?

— Був.

— І казав Вам, що за означену готівку можна купити місце в ґазеті на інсерат.

— Так.

— І що коли Ви купите то місце, то появить ся така а така статия, в противнім же случаю буде випечатана зовсім инша статия.

— Видко, що Ви все то дуже добре знаєте — сказав Кенйон, в котрім вже відозвало ся якесь підозріне.

— Розуміє ся, що знаю. То кождий знає. Таким способом, бачите, зарабляють ті ґазети гроші. Я про себе гадав би, що то дешевше заплатити їм. Мій стрий все так робить, коли розпочинає щось великого а не хоче, щоби єму хтось перешкаджав. Ми того не зробили, але можна ще зло направити. Треба лиш ще тепер заплатити гроші а завтра появить ся у „Фінансовім Поли" так само довга статия, в котрій буде сказано, що попередна статия о Товаристві копальнї лищика була великою помилкою, бо згадане товариство єсть найбезпечнійшим підприємством на льондоньскім торзі і т. д. Але в сім случаю не був би я за тим, лиш помістив в инший ґазеті, противнїй тамтій, докладне справозданє о моїй розмові з репортером і вписав би єго імя та й ту суму, яку він від мене жадав. Він би тогди казав, що то неправда, але єму би ніхто не повірив, отже коли хоче, нехай мене тогди позиває. Чи можете ще нинї виготовити таке справозданє?

(Дальше буде).

Надіслане.

— **Наш нервовий вік,** котрим часто гордимо, видає сам стараннім і гиґієнїчним способом віджилюваня средства для злагодженя напружаючої праці в використовуваню поступу і тим побільшає загальний добробит і жизненну силу народів. До тих средств належить передусім Катрайнера Кнайпівска кава солодова, котра есть надзвичайно здоровим додатком до кави зернистої. Навіть при ужитю дорожшого рода зернистої кави, копіти не збільшають ся, а кава значно зискує на смаку. Де знов розходить ся о більшу ощадність, там навіть чиста Катрайнера Кнайпівска кава солодова дає смачний напиток, бо має она сама в собі смак кави зернистої, котрого додаєсь їй після приписів Катрайнера в вивару кавової ростини. Она дуже легко стравна, витворює кров і здоровий вигляд і як дуже поживну поручають єї загально лікарі женщинам і дітям, як також тим особам, котрим безоглядно заборонено зернисту каву. Нехай проте ніяка господиня ні мати не зволїкає довше з заведенєм тої правдивої „родинної кави", але треба при закупнї добре звернути увагу на оріґінальне опаковане з охоронною маркою сьвященика Кнайпа і назвищем Катрайнера.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі пояснення в потках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **Правдивий, чистий мід** єсть не лиш великим присмаком і здоровою поживою, але також і знаменитим ліком як для старших людий так і для дітий, розуміє ся, уживаний в міру і відповідно. Але вистерігати ся треба, щоби не купувати меду т. зв. столового, котрий дуже часто єсть лиш мішаниною сиропу з маленькою частию меду. Такий фальшований мід пізнати легко по его смаку і хто коли їв правдивий чистий мід, а скоштує фальшований, то пізнасть его зараз по смаку. Такий мід тягне ся звичайно як рідке тісто і не цукроватіє так як мід правдивий. Хто би хотів мати знаменитий мід, нехай напише до П. Коріневича, ем. учителя в Іванчанах, а дістане у него мід десеровий і курацийний 5 кільо по 6 К. 60 с. франко. До кождого замовленя додає ся даром і оплатно брошурку проф. дра Т. Цїсельского під заголовком: Własności odżywiające i lecznicze miodu.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).